

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Til Richardsons Clarissa

Citation: Baggesen, Jens: "Til Richardsons Clarissa", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling*. - 1899, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 102. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid55992/facsimile.pdf> (tilgået 27. oktober 2021)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 1. Samling. - 1899

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Til Richardsons Clarissa.

O du! som ofte saae min Taare rinde,
 Du, som medlidende den tid modtog,
 Naar hendes sidste Smil mig vandt i Sinde,
 Som gav mig dig, o elffelige Bog!
 Vær Vidne til den Sorg, som dette Hierte
 fortærer langsomt, nu, da hun er vred!
 Medlidende vær Vidne til min Smerte,
 Og kærlicg deel min Ulyffsalighed!
 De svandt, de svandt, de lyffelige Dage!
 Med hendes Smil forvandt min hele Lyff,
 Og aldrig, aldrig komme de tilbage,
 Selv Haabets Glimt udsuftes i mit Bryff.
 O! jeg var lyffelig! blandt Støvet's Sønnen
 Den lyffeligste, salig som en Gud!
 Nu deer min Kraft i frugtesløse Bonner;
 Min Ungdoms Tid i Graad nu sluffes ud.
 Vildt vanfer jeg i Mørket, for mit Die
 fremlyner rundt i Natten Skraaf og Død;
 Og ingen Ven mig trøfter, fra det høie
 Seer ingen Gud medlidende min Nød.
 Kun du, o Bog! for dette knuste Hierte
 End giemmer Styrkning og balsamtiff Trøff!
 Kun dig, kun dig jeg klage vil min Smerte;
 Du spotter ei, som Ekko, grumt dens Røff!
 Ei dig omsonff min faldne Taare væder,
 O! dette være din forfatters Løn!
 Naar Richardsons Seline med mig grøeder,
 Min Veemod ei misunder Glædens Søn.
 O! ganske rift hun ikke vil min Plage,
 Som gav mig dig, min sidste Vellyff! nei;
 Clarissa — glade Drøm! kom tidt tilbage!
 Clarissas fromme Hierte hader ei.

Og er det Ret at flage, Ret at murre
 Mod Skæbnen, naar, o Bog! jeg eier dig?
 Ver den, som er saa rig, mod Himlen knurre?
 Er den, hvis Skat du blev, ulykkelig?
 Nei, flyer min Harpe, sorgelige Toner!
 Vort fra mit Døie, Sorgens mørke Sfyer!
 Did, hvor blandt øde Klipper Døden throner,
 Did, hvor hvert Glimt af Solen sluffes, flyer!
 Thi jeg er lykkelig; og jeg skal fatte,
 Erkendtlig glad, at Himlen elsker mig;
 Thi hvad er Perus, alle Jordens Skatte,
 Al Verdens Rigdom, elskte Bog! mod dig?
 O! hvis det alt, og hine lyse Himle,
 Hvis denne Klode, hvis den hele Hær
 Af andre Kloder, som om denne vrimle,
 Den hele Skabning, paa min Elskte nær,
 En mægtig Gud mig gav, imod at tage,
 Clarissa! dig; jeg sagde: Støvens Ven!
 Tag Stjerner, Himmel, Jord og Alt tilbage,
 Og giv mig eene denne Skat igjen!
 Jal jeg skal neisom skønne paa min Lykke,
 At du, Seltnes Helligdom! blev min;
 Tidt til min ammne Barm jeg dig skal trykke,
 Tidt til min taarevædte, blege Kind.
 Og jeg skal frydes saligt ved at kysse
 Hver Side, hendes Bliffe vandred i,
 Og sødt i milde Følelser neddysse
 Min bitre Smerter vilde Raserie.
 O! du mit Alt, min hele Rigdom glemmer;
 O! du mig, elskte Bog! en Verden blev,
 I dine Blades Skuen jeg forglemmer,
 Hvad Skæbnen grusomt i min Stjerne strev.
 Hvor skøn, hvor elskelig, er du mod Jorden!
 Seltnes Døies lyse Herlighed